

Yrkesbrandbefälets utbildning

Av rektorn vid Statens Brandskola, kapten Torsten Mohlin

I ett föregående nummer av denna tidskrift framlade jag några synpunkter på yrkesbrandbefälets kvalifikationer samt det betänkliga i att kommunerna vid besättande av brandmästarebefattningar uppställa fordringar på att sökande skall ha genomgått brandchefskurs kat. I. Det ligger nära till hands att i detta sammanhang diskutera vissa utbildningsfrågor.

Med det fåtaliga yrkesbrandbefäl, som finnes i vårt land, är det ej tänkbart att anordna brandchefskurser kat. I så att eleverna kunna beräkna erhålla fasta befattningar i och med att de lämna skolan. En blick i brandbefälskalendern säger, att vi f. n. ha mellan 60—70 yrkesbrandbefälsbefattningar, som fordrar högre utbildning. Eftersom flertalet yrkesbrandbefäl numera börja, då de äro ett par och tjugo år, kan man — möjligen med ett eller annat undantag — räkna med att de erhållit fast befattning före fyllda trettio år, och att de i genomsnitt hinna fullgöra trettio tjänsteår. Efter hand nytillkommande befattningar oberäknade, skulle de ovan skisserade förhållandena motsvara en årlig avgång av 2 ö 3 st. Lägger man här till en marginal för vakanser, som kunna uppstå av annan orsak än uppnådd pensionsålder, kommer man till en genomsnittlig årlig avgångssiffra på högst fyra. Inberäknat nytillkommande befattningar, vars omfattning för övrigt just nu är svårt att fixera, kommer man kanske till ett årligt behov av omkring fem stycken.

En brandchefskurs kat. I på ett tjugotal elever skulle således täcka behovet omkring fyra år. Följaktligen måste i medeltal eleverna räkna med att få vänta ett par år innan de erhålla fasta befattningar.

Detta är en ömtålig punkt i utbildningen, som säkerligen också kommer att menligt inverka på de sökandes kvalitet, därest inte lämpliga motåtgärder vidtagas. Särskilt under sådana tider, som de nu rådande, då ungdomen på grund av brist på arbetskraft få goda erbjudanden omedelbart efter avslutad utbildning, kommer mindre goda utkomstmöjligheter under de första åren, även om de äro övergående, att menligt inverka på rekryteringen. Det är således för yrkesbrandbefälets standard angeläget att förhållandena under utbildningen och närmast därefter blir så tilltalande som möjligt.

Sådana förhållanden bör eftersträvas att aspiranterna efter avslutad utbildning vid brandskolan får tillfälle att förkovra sina kunskaper och framför allt vinna praktiska erfarenheter och samtidigt erhålla sådan ersättning, att de åtminstone ej behöver skuldsätta sig för att erhålla maten för dagen. Med de kunskaper de besitta efter avslutad utbildning, böra de utan svårigheter kunna användas så, att de göra skäl för någon ersättning.

Att aspiranterna själva helt bekostar den egentliga skolutbildningen därom är väl intet att säga, ty samma förhållanden råder vid annan högre utbildning. Att de ej heller kunna räkna med ersättning under första perioden, då de äro fullkomliga nybörjare, anser jag också självklart.

Det är således endast fråga om tiden efter skolans avslutande och ev. någon del av den praktiska tjänst, vilken de som mera försigkomna äro skyldiga att fullgöra vid yrkesbrandkår.

Redan för länge sedan fanns i en del tyska städer avlönade s. k. aspirantplatser, som kunde sökas av ynglingar, vilka ämnade utbildas sig till brandbefäl. Mycket tack vare den härigenom tillrättalagda utbildningen slog sig en del välkvalificerade ynglingar på brandbefälsbanan. I brandlitteraturen har också det tyska brandbefälet satt djupa spår. Går man tjuugu år tillbaka i tiden kan man konstatera, att det tyska brandbefälets insatser äro betydligt större än på andra håll. Det beror alldeles säkert på att tyskt brandbefäl både kvantitativt och kvalitativt stod över de övriga större ländernas. På engelska fanns visserligen även en hel del värdefull litteratur men den stammade mera från försäkringshåll än från brandmannahåll.

I Sverige är det endast Malmö som haft något liknande. I övrigt finnes det ingen möjlighet för aspirant att få någon som helst ersättning även om han är utbildad och utnyttjas för ena eller andra ändamålet, såvida han ej upprätthåller någon befattning. Mot ett tillfälligt upprätthållande av befattning t. ex. under semestertid finnes intet att erinra. Mindre kärer har det då ofta ganska svårt med personalstyrkan. En total nybörjare, som ej sett en eldsvåda är inte alltid värd så mycket i ett kritiskt läge. En duglig aspirant, som varit med ett eller annat år, bör i detta fall ha sett en hel del och bör kunna vara till mera nytta, allra helst som hans kunskaper kan utnyttjas även för andra uppgifter än ren eldsläckning.

Rationalisering av eldsläckningen .

III.

Av brandchefen Kaare Brandsjö

I föregående artikel framhölls betydelsen av ett tidigt släckningsingripande, varvid den vattenmängd som kan medföras i tank å brandbilen i allmänhet räcker för betydligt större släckningsuppgifter, än vad man vanligen föreställer sig. Oavsett om vatten medföres eller ej har emellertid smalslangen sin betydelse för höjande av släckningseffekten, särskilt vid inomhusbränder, när ej större vattenmängder erfordras, än vad smalslangens friktionsförluster tillåter. För underlättande av förståelsen av detta, kan det vara lämpligt att även i

detta avseende något beröra eldsläckningsläran.

Den gamla uppfattningen, att vattenstrålens mekaniska effekt skulle vara avgörande för släckningsresultatet, har vid brandtekniska undersökningar visat sig vara en sanning med mycket stor modifiering. Vattenmängden och trycket vid munstycket ha nämligen betydelse i flera och andra avseenden, än vad man förr antog. Dessutom är det flera andra faktorer, som bestämmer vattenstrålens eldsläckningseffekt. Sammanfattat är denna

Med erfarenhet från aspirantutbildning på den tiden jag var stationsbefälhavare på Östermalms brandstation vet jag, att man kan ha mycket god nytta av en intresserad aspirant. Jag föreställer mig att läget bör vara detsamma på andra håll.

En brandchef, en vice brandchef eller en brandkapten saknar ofta en medhjälpare med sådana kunskaper att de mer självständigt efter anvisning, kan utföra enklare expeditjonsarbeten. Denna brist tvingar brandchefen att personligen utföra en hel del enklare rutinarbete, som måste göras, men som ej kan göras av vem som helst. För en aspirant är dylikt arbete en utmärkt utbildning — han kommer in i författningar, lär sig vissa formella linjer, får en praktisk blick och övar sitt omdöme — allt saker som han har nytta av hela sin tjänstetid. Och det allra viktigaste för den kommun där han tjänstgör är, att brandbefälet där städse kan ägna sin tid åt verksamhet, som absolut fordrar hans större kunskaper och rikare erfarenhet. Jag vågar påstå att kommunen vinner rätt mycket på ett sådant arrangemang. Att i längden alla de städer, som ha yrkesbrandkårer skulle vinna härpå är ganska säkert, ty tilltalande utbildningsförhållanden skulle otvivelaktigt locka in ynglingar med goda förutsättningar. Det kan då knappast anses oskäligt att aspiranter får någon ersättning, den må gärna vara litigre än yngste brandmannens. Observera att jag här endast talar om utbildade aspiranter.

Konkurrensen skulle bli starkare och utsikten att få dugliga yrkesmän skulle ökas. De som i det långa loppet skulle dra största fördelen härav är de kommuner, som anställa yrkesbrandbefäl, men ätgärden skulle, utan att direkt betunga någon, påverka hela landets brandväsende.

resultatet av *vattenstrålens lämplighet och strålföringen* i följande avseenden:

1. Vattenmängden
2. Munstyckstrycket
3. Formen på strålen
4. Sprutavståndet
5. Strålriktningen
6. Rörligheten.

Ifråga om strålens lämplighet (1—3) är det givetvis brandens art och omfattning, som måste ligga till grund för bedömandet. I ett fall erhålles kanske den bästa effekten med en klen sammanhållen stråle med stor vattenmängd och måttligt tryck, i ett annat fall är spridd stråle med stor vattenmängd och måttligt tryck att föredraga. Att närmare ingå på detta skulle emellertid föra för långt, varför i det följande förutsättes en stråle lämplig för "vanlig" inomhusbrand. Ifråga om strålföringen (4—6) torde kraven i stort sett vara desamma för alla slag av eldsvådor.

För att strålen säkert skall bli släckande måste dess vattenmängd vara så stor, att strålen blir överlägsna bålet *värmeinhåll i det avsnitt den täcker*. Att gränsen mellan den överlägsna och den underlägsna strålen är ganska skarp framgår av fig. 2, som hänför sig till de tidigare omnämnda danska undersökningarna. Vid praktisk eldsläckning inomhus ligger emellertid denna gräns betydligt lägre än vad man vanligen föreställer sig, vilket tidigare framhållits. Man kan därför antaga, att alltför överlägsna strålar använts vid de flesta inomhusbränder, som bekämpats med grov slang. Med smalslangstrålröret kan däremot vattenmängden bättre avpassas efter behovet.

Förutom munstycksdiametern inverkar ju även trycket på vattenmängden. Om man antager, att för en viss släckningsuppgift med en stråle, den lämpligaste vattenmängden är 110 lit/min, så kan t. ex. någon av följande två strålar användas:

- 1) Grovt strålrör med 10 mm:s munst. och 3 kg:s tryck = 110 liter pr minut.
- 2) Smalt strålrör med 8 mm:s munst. och 7,5 kg:s tryck = 110 liter pr minut

Vilken av dessa strålar som är att föredraga torde vara ganska självklart, men det bör ändå vara lärorikt, att konstatera i vilka avseenden den klenare strålen har fördelar, med hänsyn till de faktorer som förutom vattenmängden bestämmer släckningseffekten.

Munstyckstryckets betydelse kan uppdelas i dess inverkan på

- a) transporten av vattnet från strålrör till eldhärd,
- b) kontakten mellan vattnet och det brinnande ämnet, samt
- c) strålens förmåga att bana sig väg genom eldharden.

Ifråga om transporten av vattnet kan man konstatera, att den andra strålen (2) blir c:a 5 meter längre än den första strålen (1), vilket innebär c:a 20 % förbättring i detta avseende. Ifråga om kontakten (b) visar en undersökning, att vid sprutning mot plan skiva på fyra meters avstånd, ger strålen (1) en kontaktyta av c:a 1000 cm², vilket alltså i detta avseende betyder c:a 50 % förbättring. I det tredje avseendet (c) visar sprutning mot masonitskivor, att strålen (2) går igenom mer än dubbelt så fort som strålen (1).

Formen på strålen kan ju variera från helt sluten stråle till fullständig finfördelning av densamma. Om strålarna (1) och (2) önskas finfördelade (med större eller mindre spridning), är det tydligt, att strålen (2) är avgjort att föredraga, då den dels ger bättre finfördelning och dels större kastlängd.

Sprutavståndet, strålriktningen och rörligheten beror ju till största delen på vederbörande strålförare. I dessa avseenden torde själva strålen blott ha betydelse ifråga om reaktionskraften, som stråvar att trycka strålröret bakåt vid sprutning. Att denna kraft kan vara ganska besvärlig vid grova strålar och höga tryck har nog de flesta brandmän erfarenhet av.

Om man betänker, att en 10 mm:s stråle med 6 kg:s tryck har c:a 9 kilos reaktionskraft och att en 14 mm:s stråle med likaledes 6 kg:s tryck har c:a 18

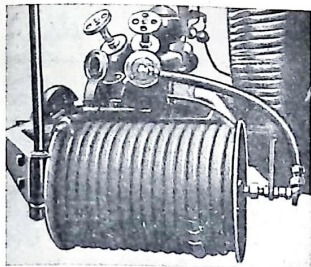

Fig. 1. Smalsträngsrulle med styv slang och centralt intag för vatten, för eldsvådettillbud inom 40—60 m. från bilen.

kilos, så inser man betydelsen av, att av denna anledning arbeta med så små strålar som möjligt. Av de två tidigare angivna strålarna med samma vattenmängd har visserligen strålen (2) något större reaktionskraft (7,2 kg) än strålen (1) (4,5 kg), beroende på det högre trycket.

Denna skillnad är emellertid knappast praktiskt märkbar, varför man med smalstrålar kan tillåta relativt höga tryck utan hänsyn till reaktionskraften.

Den viktigaste vinsten ifråga om strålföringen med smalslangmateriel är emellertid, att denna är så mycket lätthanterligare än 63-mm:s materielen. Detta är av alldeles särskild betydelse, då strålföraren måste arbeta i rökskydd eller av värmen tvingas avancera längs golvet. Utförda prov visar, att en strålförare med 63 mm:s slang under 6 kg:s tryck måste uppbära c:a 20 kg för att hålla strålröret horisontellt i vanlig höjd. För 1"-slangen erfordras högst fjärdedelen av denna kraft.

Att siffermässigt beräkna vilken förbättring av släckningseffekten, som kan ernås genom att använda en 8 mm:s smalslangstråle med 7,5 kg:s tryck, i

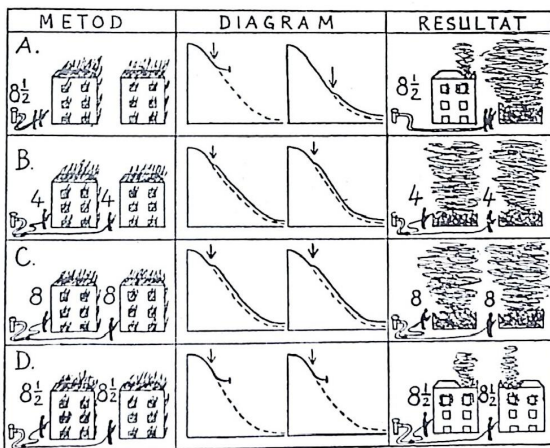

Fig. 2. Prov med överlägsna och underlägsna strålar enligt Adeler. Framställningen bygger på försök med miniatyrbål. Pilen i diagrammet över förbränningsförloppet anger när släckningen påbörjas.

Metod A: En stråle av storleksordningen 8 1/2 insattes snabbt mot det första huset. Detta räddas, men då man därefter övergår till det andra huset, har strålen blivit underlägsen värmeinnehållet, och huset brinner ned.

Metod B: Vattenmängden delas på två strålar, men båda äro underlägsna.

Metod C: Även två strålar av storleksordningen 8 äro underlägsna.

Metod D: Först när båda strålarna äro överlägsna kan båda husen räddas.

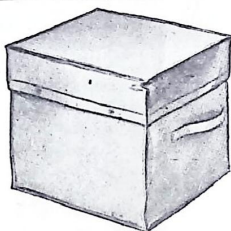

Fig. 3. Slangpaket.

stället för en 10 mm:s stråle med 3 kg:s tryck från grov slang, är givetvis mest teoretiserande. Med den här gjorda jämförelsen har jag emellertid i detalj velat påvisa smalstrålarnas fördelar i ett enkelt fall, som skolexempel. Bästa beviset för att smalslangen medför förbättrad släckningseffekt är dock de praktiska erfarenheterna, av snabbare släckningsin-gripande och mindre vattenbehov, vilket betytt mindre förstörelse av eld och vatten.

Användningen av grov slang.

För transport av vatten från motorspruta eller brandpost och för bränder av sådan omfattning, att mycket grova strålar måste användas, måste, med tanke på friktionsförlusterna, grov slang användas. Tidigare har framhållits, att den nu mest använda 63 mm:s ogummerade slangen icke i alla avseenden är tillfyllest, som enda "normalslang". En rationalisering även ifråga om den grövre materielen är därför också önskvärd. En av de viktigaste uppgifterna i detta avseende, som för övrigt redan lär stå på Riksbrandinspektörens arbetsprogram, är

att få fastställt vilka slangdimensioner — gummerade eller ogumnerade — som äro lämpligast för svenskt brandväsende. I detta avseende kan påminnas om den värdefulla början, som gjordes med överläggningarna i Malmö i denna fråga den 21—22 sept. 1944. Redogörelsen däröver bör icke falla i glömska.

Förbättringar ifråga om uppläggning och utläggning av slang har under senare år genomförts vid många brandkärer. Ännu återstår dock mycket i detta avseende. Framför allt på landsbygden använder man fortfarande vid de flesta brandkärer endast 63 mm:s slang på rullar. Slangväskor och slanglådor äro på många platser okända begrepp och på andra håll vill man inte höra talas om nymodigheter. Att både väskor och lådor, om de äro rätt gjorda (obs), ha avsevärda fördelar framför rullarna, ha flera yrkesbrandkärer numera god erfarenhet av, ehuru väl de största fördelarna vinnas på landsbygden.

Tidsstudier inom brandväsendet?

Industriens rationaliseringsåtgärder bruka ofta föregås av tidsstudier av olika arbeten. Där är det ju huvudsakligen

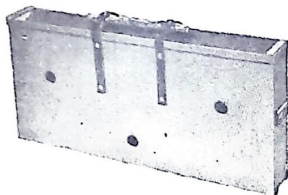
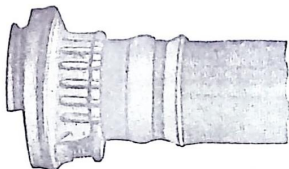

Fig. 4. Slanglåda.

Använd **Brissmans patentsökta monteringshylsa av aluminium**

vid montering av Edra brandslangar.

Den starkaste och bästa hittills använda monteringsmetod, provad upp till 70 kg. tryck pr kvcm., skyddar slangen för sönderslagning mot kopplingshalsen, går lätt och fort att utföra utan förkunskap, ingen nitning. Begär broschyr och prislista. Provapparat sändes kostnadsfritt. Vi äro auktoriserade försäljare för Jonsereds slangar och all slang som levereras av oss monteras med den nya hylsan.

BRISSMANS BRANDREDSKAP — HALMSTAD

Inneh. f. Brandmätare F. Brissman — Norra Vägen 31 — Tel. 3333

ekonomiska synpunkter, och numera även svårigheter att få arbetskraften att räcka, som motiverar detta. Inom brandväsendet betyder emellertid sekunder och minuter i annat avseende betydligt mera, varför tidsstudier av t. ex. olika sätt att lägga ut slang eller resa stegar, säkert skulle kunna ge värdefulla lärdomar. Även när det gäller övningar tror jag, att tidsstudier kan ge erfarenheter ledande till förbättringar av materiel och metoder.

Slutligen bör också betydelsen av brandpersonalens utbildning framhållas. Ju bättre och effektivare teknisk utrustning brandväsendet får, ju större krav måste också ställas på dem som skall handhava denna materiel. En av de viktigaste rationaliseringsåtgärderna torde därför vara, att ge brandmännen en långt bättre utbildning än vad de nu vanligen få.

Sammanfattning.

1) Tack vare det förbättrade byggnadstekniska och förebyggande brandskyddet, samt genom kortare alarmerings- och utryckningstider, har brandkärernas möjligheter att ingripa innan en byggnad helt övertänts alltmer ökat. Genom detta, och även genom rökskyddets förbättrande, kan eldsläckningen numera i stor utsträckning ske genom invändiga angrepp, varvid det är av stor betydelse, att lätthanterlig materiel kommer till användning.

2) Brandteknisk forskning har visat betydelsen av ett snabbt släckningsingri-

pande, när vattenbehovet är avsevärt mindre i det första skedet (gasbrandstadiet) än i det andra skedet (glödbrandstadiet), på grund av brandobjektets värmeackumulering. En tidsvinst på några minuter, kan därför vara av stor betydelse, särskilt till förhindrande av brandens spridning. Detta kan vinnas genom vattentank och pump å brandbilen, varvid släckning med smalslang omedelbart kan påbörjas.

3) Genom användning av klena strålar med gott tryck (6—10 kg) kan släckningseffekten avsevärt förbättras i förhållande till grova strålar med motsvarande vattenmängder. Då hittills ofta alltför överlägsna strålar använts mot inomhusbränder, torde vid övergång till smalslangsläckning vattenmängderna bättre kunna avpassas efter behovet.

4) Även ifråga om den grova slangens användning bör rationalisering eftersträvas. Förbättringar ifråga om slangens uppläggande och utläggande bör provas i större utsträckning. Bl. a. genom tidsstudier bör brandkärerna söka erfarenheter till förbättringar av materiel och metoder.

5) En av de viktigaste rationaliseringsåtgärderna är, att ge brandmännen långt bättre utbildning än vad de vanligen hittills fått.

Litteraturkällor:

Om vands udnyttelse paa brandsteder. H. Adeler.

Redogörelse över av luftskyddsinspektionen utförda prov.

Feuerschutz nr 9/1937: "Hochdruck oder Niederdruck".

Knappar-, Möss- & Medlems- märken

för Svenska Brandkärernas Riksförbund

C. C. Sporrong & C:o

Kungsgatan 17, Stockholm 7 Tel. Namnanrop »SPORRONG & C:o»

Diskussioner i Sundsvall

Länsbrandinspektören i Södermanland, försäkringsdirektör S. Malmberg höll vid brandmötet i Sundsvall nedanstående inledningsanförande, berörande förhållandena i Södermanlands län:

"Då en redogörelse skall lämnas över erfarenheter från den nya brandlagstiftningens tillämpning inom Södermanlands län, kan man till en början konstatera att kommunerna visa en rätt allmän vilighet att rätta sig efter lagens föreskrifter. Full förståelse för lagen hade man väl knappast vågat hoppas på och där betänkligheter förefinnas äro de givetvis av ekonomisk art, men ha i regel tämligen lätt kunnat övervinnas.

Före brandlagens ikraftträdande.

Innan en resumé lämnas för vad som åtgjorts sedan brandlagen trädde i kraft, bör en redogörelse lämnas för läget i länet dessförinnan, då åtgärder under åren 1945 och 1946 varit i hög grad beroende av vad som tidigare blivit utfört. Jag ber därför få taga tiden i anspråk några minuter för att redogöra för ställningen i slutet av år 1944. Städer och municipalsamhällen hade ju tidigt sörjt för sitt brandskydd, men ännu så sent som år 1925 fanns icke någon brandkår på länets landsbygd med undantag av 2 eller 3 inddtribrandkärer. Detta förhållande observerades emellertid på förekommen anledning av länsstyrelsen och genom ett samarbete med det lokala brandförsäkringsbolaget företogs redan sagda är en indelning av länet i vad man ansåg skulle bli lämpliga eldsläckningsområden. Att brandförsäkringsbolaget då inkopplades på frågan hade sin grund i att i länet finnes endast ett lokalt försäkringsbolag, som därför fått en jämförelsevis god tillslutning från landsbygden samtidigt som riksbolagen tagit hand om industrierna och handelsvarulagren. Jag vill säga dessa ord för att förklara för mina kolleger i andra län, där försäkringsverksamheten är splittrad på flera lokala bolag, anledningen till att läns-

bolaget hade så stort intresse för saken. I planindelningen föreslogs dels vilka kommuner, som borde samgå om en brandkår, och dels vilka kommuner, som borde ha egen kår, samt lämnades förslag å lämpliga förlägningsplatser. På den lokala platsen skulle ordsbefolkningen bilda en brandkårsförening, tillsätta en styrelse, ordna personal, lokal och alarmering samt svara för den årliga driften. Så snart så skett, skulle de av det lokala brandförsäkringsbolaget erhålla materielutrustningen. Varje kår utrustades med 1 motorspruta om minst 600 lit/min vid 9 kg tryck, minst 750 m 63 mm slang, strålrör, grenrör, rökmasker, handredskap etc. samt en utryckningsbil. Av kostnadsskäl utgjordes utryckningsbilarna av personvagnar av 1932—33 års kraftiga modeller, ombyggda enligt kapten Kylbergs system. De på detta sätt utrustade brandkärerna uppgingo vid brandlagens införande till 39 stycken, omfattande brandskyddet för 63 kommuner. Vid samma tid hade 24 kommuner ordnat sitt brandskydd genom släckningsavtal med stad eller samhälle. Länet omfattar nämligen 87 landskommuner. Brandkärerna togs om hand av mycket intresserade personer och det, hela har förlöpt bra, om man betänker att saken ordnades helt frivilligt. Intresset från kommunernas sida har dock varierat i hög grad. En hel del kommuner har understött kärerna på ett utmärkt sätt, men många kommuner ha varit avvisande och lämnat endast obetydliga understöd.

Jag har velat lämna denna kortfattade redogörelse för ställningen 1944, då Södermanland är det enda län mig veterligt, där planmässig indelning i eldsläckningsområden utförts redan 10 år före brandlagens tillkomst.

Brandlagens ikraftträdande.

Då brandlagen trädde i kraft fanns sålunda en rätt god stomme att bygga på. Den första åtgärden blev en granskning av områdesindelningen och har däri hittills endast gjorts mindre ändringar.

Städerna.

Vad då till en början *städerna* och municipalsamhällena beträffar har det visat sig, att den materielutrustning dessa förfoga över flestades är alltför svag för samhällets eget vidkommande och ofta fullkomligt otillräcklig, om släckningsavtal skall ingås med en eller flera intilliggande landskommuner. För sina släckningsavtal ha landskommunerna i regel hittills betalat så blygsamma belopp, att de icke kunnat bidra till ökad materielanskaffning för samhället. Då nu staden eller samhället behöver öka sin materiel, måste sålunda landskommunerna gå in för högre ersättningar. Engångskostnaderna för en materieluppsättning kan dock uppdelas på så många år, att den årliga amorteringen blir överkomlig. Beträffande nyanskaffning av slang för landsbygdens behov gör man den reflektionen, att då ersättningen för densamma vid utryckning betalas av vederbörande försäkringsgivare, behöver amortering av slangen icke ingå i kostnadsberäkningen, vilket i hög grad underlättar uppgörelsen mellan en landskommun och ett samhälle. Man slipper på detta sätt en rätt stor årlig amorteringspost.

Landsbygden.

Vad *landsbygden* beträffar kommer man genast underfund med att med de krav, som nu ställs på brandväsendet, böra släckningsområdena vara av *en viss storlek* för att kunna bereda tillräckligt ekonomiskt underlag för en brandkår. Den ändrade kommunindelning, som väntas omkring år 1949, torde också komma att medföra en nedskärning av brandkårernas antal med 2 eller 3 stycken. Det förhåller sig nämligen så, att den ursprungliga planindelningen av länet blivit *tätare* än vad som från början avsågs på grund av att vid krigets inträde kommunerna fingo erbjudanden av staten att på liberala villkor erhålla sprutor. Dessa kommuner vände sig sedermera till brandförsäkringsbolaget med begäran att erhålla slang och annan utrustning och man var *vid denna tid*, då kriget rasade som värst, inställd på att söka tillvarata allt brandskyddsintresse, som gick

att uppbringa, varför deras begäran villfors. Därvid har dock hänsyn icke tagits till sprutor med mindre kapacitet än 800 lit/min. Mindre sprutor räknades som obefintliga.

Släckningsområden.

Länet är för närvarande indelat i 53 släckningsområden. 14 städer och municipalsamhällena lämna släckningshjälp till 22 landskommuner och av övriga 65 landskommuner bli 44 sammanslagna till 18 brandförsvarsförbund och 21 kommuner äro av den storleksordningen, att de ha egen brandkår. Någon svårighet att förmå kommunerna bilda brandförsvarsförbund — som jag hört uppgivas från annat län — har icke förmärkts. Av de 18 förbunden äro 16 redan bildade. Kärerna på landsbygden ha haft valfrihet, om de önska bibehålla sina organisationer såsom *frivilliga brandkårer* eller övergå till att bli *kommunala* brandkårer. Hittills ha av 22 brandkårer 13 önskat bibehålla sin egen organisation som frivilliga brandkårer och 9 övergått att bli kommunala.

Skogsbrandförsvar. Brandsyn.

Inom länet kommer skogsbrandförsvaret att samordnas med bygdebrandförsvaret. Kommunal brandsyn har nu hållits 2 år och kan man konstatera en allmän villighet att rätta gjorda anmärkningar. För att sätta brandsynen i respekt och få alla vid eftersynen kvarstående anmärkningar rättade har tryckts särskilda formulär för anmälan av anmärkningen till länsstyrelsen. Beträffande landsbygden har ett 30-tal brandchefer genomgått utbildning enligt kat. III.

Alarmering.

Beträffande brandkårernas alarmering är det, innan nytt cirkulär kommit från statens brandsinspektion väl tidigt att yttra sig, men vi känna alla till att automatiseringen av telefonväsendet kommer att medföra svårigheter för brandpersonalens alarmering.

Brandstationer.

Brandstationerna utgöra ett särskilt kapitel och äro i ett flertal mindre städer och samhällen av synnerligen primä-

tiv beskaffenhet. Beträffande landsbyg- dens brandstationer äro 3 eller 4 mycket väl utförda och ett 15-tal av sådan beskaffenhet att de med små ändringar kunna betydligt förbättras under det att nybyggnad måste ske i övriga fall. Organisationen och utbyggnaden av brandväsendet går för fullt, men vilar i fråga om brandstationer med tanke på att den kommande kommunindelningen kan komma att medföra en ändrad områdesindelning.

Brandordningarna.

I brandordningarna ha större krav beträffande materiel ställts på sådana kommuner, som ha stor utbredning och alltså ha långt efter hjälp av grannkår. Den största svårigheten ligger emellertid i att upprätta ett betryggande brandskydd i sådana kommuner, och äro små och geografiskt ha sådant läge, att de icke lämpligen kunna sammangå med grannkommuner om gemensamt brandskydd. Här bli relativt stora kostnader oundvikliga, då sådana kommuner i regel ha lågt skatteunderlag.

Brandredskap.

Beträffande 19 § brandordningen som handlar om brandredskap och att dessa skola vara av typ, som godkänts av statens brandinspektion, är det endast att beklaga, att ett godkännande av vissa typer av handredskap ännu ej lämnats. Handredskapen torde kunna standardiseras till ett fåtal typer — och detta är väl också avsikten — istället för den flora av apparater, som för närvarande finnes. Det hade varit i högsta grad önskvärt, att den typ, som benämnes "handspruta med fotplatta" och vilken alla äro eniga om att rekommendera, blivit standardiserad och kunnat förordas vid brandsynerna under de senare åren. Den centrala upphandling av dylika apparater, som tidigare skett, har omfattat apparater av dålig beskaffenhet.

I § 37 av brandordningarna har gjorts några mindre ändringar. Bestämmelsen om att utan tillsyn lämna öppen eld har ändrats — — —. Elektrisk värmeapparat under spänning — — —. Invid rökgång — — — 30 cm.

Halmstack.

§ 37 omfattar även den viktiga bestämmelsen att halmstack icke får ligga inom 12 meter från stall, ladugård, loge och byggnad med eldstad. Den i normalbrandordningen antagna formuleringen ger vid handen, att den utgör resultatet av en kompromiss. Brandskyddets män har utan tvivel sökt komma längre och sökt få bestämmelsen att omfatta *alla hus* istället för endast vissa uppräknade ekonomibyggnader samt eldstadshus. I de hittills antagna brandordningarna för 29 kommuner har emellertid bestämmelsen intagits sådan den finns i normalbrandordningen utan någon ändring. Att detta kunnat ske beror på att det lokala försäkringsbolaget redan år 1941 införde bestämmelse om att halmstack icke fick uppläggas inom 12 meter från ekonomihus av något slag samt icke heller på mindre än 20 meter från eldstadshus. Bestämmelsen kunde av bolaget givetvis icke göras kategorisk utan har måst tillämpas i form av ett premietillägg. Mycket arbete för förståelse av den nu ifrågavarande bestämmelsen var således undanstökat. Under de 5 sista åren har länet på grund av att halmstackarna varit utflyttade från husen undgått skador för c:a 1,5 miljon, vilket visar vilken värdefull brandskyddsbestämmelse föreskriften innebär. Bestämmelsen kommer ändock att på många platser och då främst i byar att medföra ganska stora svårigheter.

Man har under hand blivit underkunnig om att ordet "anbringa halmstack" finge tolkas så, att nuvarande stackar skulle få kvarligga på sina platser tills de förbrukats men att nya stackar måste uppläggas på det stipulerade avståndet från hus av angivet slag. Ende man från början avsett en sådan tolkning, hade givetvis varit lämpligt med en övergångsbestämmelse, alldenstund en halmstack, som lämnas orörd och befinner sig i ett takat skick, kan kvarligga under en lång följd av år.

Sotning.

Beträffande sotningen ligger vi betydligt på efterkälken i Södermanland. Någon planindelning i sotningsdistrikt har

Aktuella nyheter från »**Henrikssons**»

»**HEBRA**» torkaggregat för brandslangar

»**HEBRA**» kontrollapparat för slangkopplingar

»**HEBRA**» omvecknings- och upplindningsmaskin för brandslangar

»**HEBRA**» smalslangar och smalslangarmatur

Begär redan idag närmare upplysningar från

HENRIKSSONS BRANDREDSKAP

STOCKHOLM Tel. 20 78 22, -23, -24, -25

GÖTEBORG .. 19 51 03

MALMÖ .. 759 42

SUNDSVALL .. 2989

FIRMAN GRUNDAD 1828

*Brandslang av
Jonsereds välkända
tillverkning.*

*Hebrahjälm, Stockholms
brandkårs nya modell.*

AUKTORISERAD återförsäljare för Jonsereds brandslangar

icke låtit sig göra. Jordbrukarna i länet tycks ha en avgjord motvilja mot ordnad sotning och det har krävt mycken diskussion att få igenom ens normalbrandordningens moderata bestämmelser. Inom enskilda distrikt blir dock sotningen ordnad och frågan skjutes fram för varje dag och man vågar nog hoppas, att denna viktiga angelägenhet skall ordnas för länet i sin helhet om några år.

Byggnadsbestämmelser.

§ 41 innehåller några få byggnadsbestämmelser. Utförligare bestämmelser hade dock varit önskvärda, men uppfattar jag saken så, att de som uppgjort normalbrandordningen hoppats på att mera fullständiga föreskrifter skulle komma i en byggnadsstadga inom rimlig tid. Den

största bristen på brandskyddets område för närvarande torde vara, att vi sakna en byggnadsstadga, gällande på landsbygden. Låt oss åtminstone få föreskrifter, hur eldstäderna ska uppföras.

Sammanfattningen av det nu sagda blir att brandlagens införande, vilket med nödvändighet måste taga viss tid i anspråk, hittills icke medför särskilt stora — knappast några — svårigheter i Södermanlands län. Men hittills ha brandkärerna i länet fått sin brandmateriel i stort sett gratis eller med statsbidrag. De verkliga erfarenheterna vid lagens tillämpning torde komma då landsbyggdets utryckningsfordon i en nära framtid måste ersättas och då man mera energiskt börjar verka för utbyggnad av vattentillgångarna och nybyggnad av brandstationer.

Västkustsynpunkter

Länsbrandinspektören, brandkaptenen Curt Bergström, Göteborg, anförde vid Sundsvallsförhandlingarna följande synpunkter på de vunna erfarenheterna av den nya brandlagstiftningen:

Den nya lagstiftningen måste sägas medföra dryga, ofta mycket dryga utgifter för kommunerna. Dessa ha av denna anledning i det längsta dröjt icke blott med verkställigheten utan ofta även med besluten. Till dröjsmålet har också bidragit en förhoppning om uppskov med bestämmelsernas efterlevnad på grund av interpellation och motioner i riksdagen. Man skulle därför kunna säga att den viktigaste erfarenheten ännu så länge är, att så värst många erfarenheter ej vunnits. Det som här framhålles hänför sig huvudsakligen till förhållandena inom Göteborgs- och Bohus län.

Kostnaderna för brandförsvarets ordnande ha föranlett, att i de flesta fall flera kommuner måst sammanslås. Det har därvid visat sig lättare att åstadkomma avtal än kommunalförbund, såvida någon av kommunerna redan haft

brandkår. Anledningen att avtal tett sig mera önskvärt torde bl. a. ha varit, att ingen värdering eller inlösen av redskap erfordrats, att den tidigare äganderätten består samt att avtalet för den hjälpsökande kommunen medfört en mindre momentan utgift vilket allt spelat en stor roll ej minst inför en ev. kommunsammanslagning. I Bohus län finnas en mängd municipalsamhällen, på vilkas brandkärer kringliggande kommuner måst bygga. För att slippa en dubbel beskattning har föreslagits en återgång av municipalsamhället till moderkommun beträffande brandförsvaret. I några fall har sådan redan ordnats, i några avvaktar man ännu och i andra slutligen har avtal kommit till stånd, när inlösen av brandkårsredskap synts kommunerna för dyr. Kommunalförbund kan givetvis ej komma in fråga.

Avgifternas storlek vid avtal äro mycket växlande och ha föranlett långa förhandlingar. Man har alltid utgått från fast avgift plus ersättning per utryckning enligt maximitaxan. Stundom har dock för utryckning endast betalats den

summa, som kunnat erhållas av brandbolagen. Likartade kommuner har vanligen repartiserat efter skattekronor. Mellan stora samhällen och landsbygdskommuner har den fasta avgiften växlat avsevärt, från 200 kronor per kommun och år till 30 öre per skattekrona. Även till maximitaxan ej anslutna brandbolag har i regel betalats släckningskostnad. I ett fall har även betalats för skogsbrand.

Opposition från kommunernas sida mot vissa av normalbrandordningens anvisningar ha förekommit, särskilt i följande fall. Brandförsäkringssumman för två sprutor ha ansetts för låg. Medgivande har gjorts att höja siffran 15.000 till 30.000 och siffran 50.000 till 70.000. (Måhända kunde sprutornas antal lämpligare beräknas efter rummens antal i stället för efter brandförsäkringsvärde.) Mot bestämmelsen om vattenhinkar har vanligen ej anmärkts, men från dessa synas icke omöjligt att kunna lämna dispens, enär hinkar finnas inom alla hushåll. Vidare har önskats att kemiska vattensläckare skola få ersätta handsprutor i fastigheterna, enär kemiska vattensläckare allt fortfarande förordas av vissa brandstodsbolag. Detta har emellertid icke medgivits utöver anvisningarna. Stegarna borde utgöras av skarvstegar, som medge lättare förvaring. De böra då slopas i högre bebyggelse.

Uttagandet av särskilda beredskapsmän för skogsbrandförsvaret synes onödigt. I stället bör större antal uppåddare och förmän uttagas.

Vid en yrkesbrandkår har länsstyrelsens beslut att vägra godkänna annan kompetens än brandchefskurs kat. I för vice brandchefen upphävt. Brandstadgans dispensbestämmelse beträffande befäl borde gälla befattning i samma grad.

Brandsyn har i allmänhet ej påbörjats i kommuner, där sådan förut ej gjorts eller ny brandordning ej fastställts. Inom en kommun har allvarliga meningskiljaktigheter mellan fastighetsägare och brandsynenämnd uppstått, enär nämnden ej haft bestämmelser i brandord-

ningen att stöda sig på. Nämnden synes här också ha varit för ivrig.

Endast två nya kårer i länet äro erforderliga. Däremot kan ett 10-tal kårer slopas, men några kommuner önska trots detta behålla dem kvar tillsvidare.

Det synes lämpligt, att även i ej utpräglat skogsrika län bibehålla en skogstjänsteman som läns-skogsbrandinspektör. Denne känner skogarna bättre än länsbrandinspektören, som dessutom ej kan medhinna allt.

Strävan har varit att göra brandförsvaret så billigt som möjligt för kommunerna men ändå effektivt. Någon forcering av bestämmelsernas genomförande har ej gjorts för att ej irritera.

Slutligen må ytterligare en erfarenhet, möjligen något vid sidan om det avsedda ämnet, nämnas. Den nya brandlagstiftningen omfattar ej brandförsvaret å fartyg. Här gäller Säkerhetskonventionens till sjöss bestämmelser. Dessa äro emellertid så otroligt vagt och gammalmodigt utformade, att även sedan tital år tillbaka vid brandkärer i land utdömda redskapsmodeller och genom placering eller för sitt speciella ändamål ombord fullkomligt oanvändbara anordningar av vederbörande inspektör måste godkännas. (Eller vad sägs om strålrör utan avstängning med fast 20 mm. munstycke på ett år 1946 färdigbyggt fartyg i passageraretrafik.) Inspektörerna sakna utbildning och erfarenhet å brandväsendets område. Ingen verkställer nu brandsyn ombord, fartygsbefälet saknar all brandutbildning (sådan ingår ej i utbildningen vid navigationsskolorna) och övningar torde sällan förekomma, effektiva sådana av lättförståeliga skäl aldrig. — Nya bestämmelser äro helt enkelt nödvändiga. Var de sedan skola införas, kan möjligen diskuteras. Lämpligt synes emellertid vara, att all brandlagstiftning kan återfinnas på ett ställe. Det är även nödvändigt, att sakkunskap anlitas även till sjöss såväl vid fartygsbyggande och brandmaterielanskaffning som vid brandsyn och utbildning ombord.

Ambulanser och brandbilar i dagens trafik

Av brandmästare Erik Lundin

Med fullt pådragna sirener och med klockors klang påkallar brandkärernas fordon förkörsrätt i dagens trafik. Står den många gånger till synes hårda körningen i proportion till uttryckningarnas ändamål? Låt oss skärskåda denna fråga litet närmare!

Ambulans måste alltid köra snabbt mot olycksplatsen. Personalen saknar i regel orientering om arten och vidden av olyckan.

Ambulanskörningarna kunna indelas i följande huvudgrupper: Olycksfall, akuta och andra sjukdomar, förlösningsfall, konvalescenskörningar samt förflyttningar, epidemiska sjukdomar. Av dessa körningar är det endast de som beröra olycksfallsgruppen samt i vissa fall förlösningsfall, som kan giva en förare av ambulansbil förmånen att påkalla vägtrafikstadgans förkörsrätt samt rätt till obegränsad hastighet. I praktiken, med en omdömesgill förare vid ratten, skall körningen till olycksplatsen ske med största skyndsamhet. Endast i undantagsfall har ambulanspersonalen fått informationer eller detaljer om arten av olyckan före dess utryckning från station. Vid ambulansens framkomst till skadeplatsen konstateras olyckans omfattning. Det är nu på förarens goda omdöme som ambulansens hastighet mot sjukhuset bestämmes. I enstaka fall får personalen vid dessa tillfällen råd i denna angelägenhet, t. ex. då en läkare räkar befinna sig på olycksplatsen. Är det nu fråga om en obetydlig skada, förstår vi alla, att en körning där ambulansbilen går på två hjul i kurvorna är onödig. Däremot om föraren anser, att här gäller det att handla raskt för att få vederbörande under snabb vård, då måste också föraren köra fort och väl. Han gör

då endast sin plikt när han påkallar förkörsrätt i trafiken. Vid olycksfallskörningar kan en svår skada på grund av sin art tvinga en förare till nedsatt hastighet, t. ex. då häftiga inbromsningar och kastningar i vagnen kan ytterligare försvåra skadan. Därtill kommer att vederbörande läkare samt sjukvårdspersonal på ett sjukhus ej sitter och bara väntar på ambulansfall, de äro strängt upptagna män och kvinnor inom sjukhusets väggar, och många gånger händer det nog, att efter en snabbkörning med ambulans, så får ambulanspersonalen vänta rätt lång tid innan fallet kan tas under behandling. Ambulanspersonalen får vid sådana tillfällen god tid till funderingar, huruvida den hårda körningen var så nödvändig. Vid ett förlösningsfall, där alltid framkörningen brukar ske i lugnt tempo, kan t. ex. på läkares inrådan, en snabbare körning än som gäller som regel förekomma. Alla andra körningar med ambulans, akuta och andra sjukdomar, förflyttningar, epidemiska fall etc. böra utföras i normal körtakt. Att vid sådan körning proppsa sig till fördelar i trafiken är icke riktigt.

Brandbilarna måste beredas plats i trafiken. Soteldspiket bör iakttaga vanliga regler i trafiken.

Så har vid brandbilarna! Vid stor utryckning, alltså anmälan om eldsvåda då brandkären rycker ut med full styrka, dirigeras hastigheten på utryckningståget av tätvagnen. Beträffande hastigheten så spelar många faktorer in, trafiken vid larmtillfället å gatorna där brandbrandbilarna tar sig fram, eldobjektet, vägbanans beskaffenhet samt väglaget. En chaufför med många år på nacken och som är gammal i tjänsten kör i allmänhet försiktigare och lugnare än

Ett *all round* andningskydd

friskluftmask

Vid vissa bränder med svår rökutveckling måste tyngre gasskydd användas. En syrgasmask kan emellertid ställa sig onödigt dyrbar. Då är Auer friskluftmask det rätta andningskyddet. Den gör bäraren oberoende av den omgivande luften — andningsduglig luft tillföres genom en slang, vars yttre ände befinner sig i friska luften — är lätt att bära och hindrar ej arbetet.

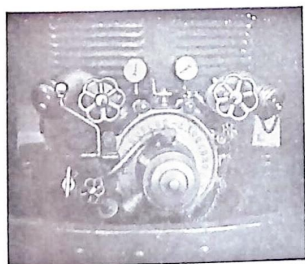
Auer friskluftmask kan med fördel ersätta koloxid- och syrgasmasker vid ett flertal arbeten inom brand- och gasskyddet. Den blir dessutom i längden billigare genom att den praktiskt taget saknar detaljer, som förbrukas. Begär offert och närmare upplysningar!

BIRGER CARLSSON & Co. A - B

KAPTENSGATAN 6 - STOCKHOLM - TELEFON 67 9130 (VÄXEL)

Frontmonterade pumpar

från 1000 till 2000 m/lit.

Med avgasevakuering, oljekylning och synkr. kopp-
ling till motorn.

WILH. RUBERG - LÅNGBRO

Tel. Kristianstad 174 och 178

Brandslang.

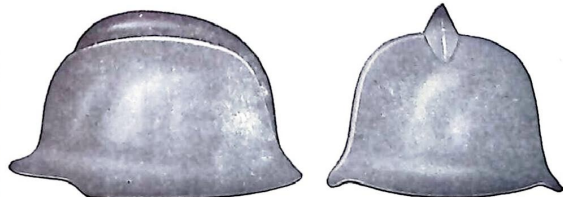
Från Civilförvarsstyrelsens förråd i Stockholm försäljas nedan angivna partier prima brandslang till reducerade priser. Slangen, som är obegagnad, har varit upplagd i förråd under en tid av omkring 4 år.

51 mm:s (2") llinneslang av svensk tillverkning i längder om 20—30 m monterade med 63 mm:s normalkopplingar	Kr. 4: 50 pr m
Pris för kopplingar inklusive montering.....	„ 17:— „ par
51 mm:s (2") hampslang av svensk tillverkning i önskade längder, omonterad.....	„ 4:— „ m
51 mm:s (2") llinneslang i korta längder, omonterad	
5—14,9 m	„ 1:— „ „
15—19,9 m	„ 4:— „ „
63 mm:s (2 1/2") hampslang av skilda fabrikat i önskade längder, omonterad.....	„ 5:— „ „
63 mm:s (2 1/2") övningsslang av hampa, i önskade längder, omonterad	„ 1:— „ „

Partierna äro begränsade. Omonterad slang kan förse med normal-kopplingar till ett pris inklusive montering av kr. 15: 22 per par för 63 mm:s och kr. 17:— per par för 51 mm:s slang.

Närmare upplysningar erhållas per telefon, Stockholm 23 23 30, assistent Nilsson efterfrågas.

Kungl. Civilförvarsstyrelsen.

BRISSMANS LÄTTMETALLS- H J Ä L M A R

en succé inom hjälm tillverkanen
Över 10,000 hjälmar sålda sedan 1
april 1938.

Egen tillverkning, lagligen skyddad. Godkänd av Riksförbundets Arbetarkommission

Köp ej några hjälmar utan att först se på våra hjälmar, de sändas kostnadsfritt till påseende.

Synnerligen lämpliga för Frivilliga- och Industribrandkårer då de varken rosta eller krympa
All övrig brandmateriel av bästa kvalitéer till lägsta priser.

BRISSMANS BRANDREDSKAP. Inneh. f. Brandmästare F. BRISSMAN. **Halmstad.**

Auktoriserad försäljare för JONSEREDS slangar.

brandmannen som är ung och relativt oerfaren i yrket. Denne vill nog ibland gärna "fräsa" undan. Personalen vid våra brandkårer får dock ej framföra fordonen med högre hastighet än läget kräver och nödig försiktighet bjuder, vilka direktiv meddelas i orderform av vederbörande chefer. För att i trafiken föra en buss, drosk- eller lastbil erfordras som bekant trafik kort. Detta kort erfordras dock icke för förandet av ambulans eller brandbil. En del brandmän har dock trafik kort, tidigare förvärvade under utövande av yrke t. ex. som lastbilschaufförer. Ett faktum är nog att en sådan brandman som tidigare innehåft anställning i yrkestrafik och kört mycket, har lättare att finna sig tillrätta som chaufför på en brandbil än kamraten som innehar körkort vid anställningen, men blott vid få tillfällen fått förmånen att förkovra sin körskicklighet. Befälhavaren för utryckningsfordon har givetvis befogenhet att lugna ned farten. Han får i övrigt ej på minsta sätt ingripa i körningen — där har föraren själv ansvaret. Men genom sin förmansställning kan han i orderform under körningen mana till försiktighet i trafiken. En brandbil som icke kommer fram till en brandplats är det icke stor glädje med! Körning av en brandbil samt även ambulans ställer stora krav på mannen vid ratten. Han ryckes upp på natten ur sin djupa sömn, hoppar i stövlarna, glider ned på stången till vagashallen, slänger på sig utryckningsrock samt hjälm, startar vagnen samt får adressen. Allt detta sker på kortare tid än en minut. Ofta är han kommenderad till vagnar av olika märken. Efter denna snabba färdigställning till utryckning skall sedan vagnen med största snabbhet utgå mot eldstället. Man måste förstå att till detta arbete endast kan uttagas prima ungdom och med goda nerver — att väckas ur djupaste sömn till blixtnabb aktivitet är påfrestande. Vid stor utryckning manar brandkåren andra vägfarande till uppmärksamhet och försiktighet samt utnyttjar förarna å brandvagnarna de rättigheter vägtrafikstadgan medger för dessa

fordon. Sirener och klockor ljuda, de stora rödmålade, många gånger tunga vagnarna, blänkande av metall samt med uniformerade män ger åskådaren intryck av kraft. Ett oskick i trafiken är enligt mitt förmenande, då piketvagnar från brandkåren vid direkt anmälan om soteld kör med hög hastighet samt sirenerna ljudande i ett. En körning med normal hastighet är vid dessa tillfällen på sin plats, och signalapparaterna böra användas sparsamt. Återkörning till brandstation efter utfört släckningsarbete bör ske med normal körhastighet.

*Brandkårens chaufförer
tränar gatukännedom
samt trafikregler m. m.
under speciella övnings-
pass. Övningskörningar
ingår som ett viktigt led
i utbildningen.*

Hur tränas nu chaufförerna vid våra yrkeskårer för sin uppgift? I stort sett sker utbildningen samt övningar för att bibehålla uppnådd färdighet, efter samma linjer vid de flesta kårer. I regel hålles lektioner i gatu-, trafik- och motorkännedom, sistnämnda ämne ofta i förening med pumplära. Ävenså förekommer övningskörningar utöver de s. k. verkskörningarna, varvid växling av vagnar och förare sker. På platser där man har ambulans stationerad på brandstationen förekommer nog i regel ej övningskörningar i samma omfattning, här förekommer tillräckligt med övningskörning i själva förrättandet av tjänsten. Vid mindre yrkeskårer kör all personal, varvid kommendering sker med hänsyn till körskicklighet hos personalen. Samma förhållanden råder vid en del medelstora yrkeskårer, men utvecklingen går nog mot specialpersonal även på detta område. Vid de större kårerna finnes sålunda brandmän som helt ägnar sig åt chaufförsysslan samt skötseln av vagnarna i sin helhet.

Ett önskemål som i detta sammanhang

Meddelande från Statens Brandskola

Följande elever ha med godkända betyg genomgått:

Brandchefskurs kat. II (den 25/2—6/4 1946).

Carlsson, Gösta, v. brandchef, Törebo-
da; Halldén, Sven Yngve, skorstensfejar-
verkmästare, Stockholm; Johansson,
Bengt-Olof, brandman, Södertälje; Jo-
hansson, Karl, brandförman, Kiruna; Ol-
sson, Ernst, brandchef, Älvsbyn; Olsson,
Folke, brandman, Askersund; Robertsson,
Ragnar, brandchef, Gravarne; Seling,
Kurt, brandchef, Ängelholm; Svensson,
Curt, brandchef, Höör; Therus, Karl Gun-
nar, v. brandchef, Danderyd; Wallentin,
Åke, brandchef, Motala; Åkerström,
Ernst, brandchef, Norrtälje.

Mästarekurs för skorstensfejare (den
13/5—22/6 1946).

Persson, Arthur, Ängelholm; Lundberg,
Holger, Värnamo; Lindberg, Reinhold,
Uppsala; Haglund, Olof, Uppsala; Ol-
sson, Sigvard, Torsby; Svensson, Sven,

må framföras är, att den röda färgen
å brandkårens brandbilar helt fick för-
behållas brandkåren. På senaste tid har
denna röda färg blivit modiefärg på last-
bilar för alla möjliga ändamål. Även
bussar målas med förkärlek röda. Denna
fråga borde ägnas uppmärksamhet av
det Brandbefälsförbund som finns här i
landet! Ambulanserna, grämålade med
sina tydliga kors, har i allmänhet en
enhetlig typ, på vilken ej tas miste i
trafiken. Till sist: Du vägfärande, i bil
eller buss, cyklande eller gående, tänk
på, att då brandkåren kommer med bul-
ler och bång, då är de också ute i all-
varliga ärenden! Var då hygglig och
lämna brandkårens vagnar plats i dagens
trafik!

Stockholm; Nilsson, Birger, Stockholm;
Lindh, Walter, Stockholm; Jenefeldt,
Gustaf, Stockholm; Herrlund, Harry,
Stockholm; Ahlberg, Per, Stockholm;
Nilsson, Gunnar, Råå; Petersson, Harry,
Norrköping; Karlsson, Karl H., Munk-
fors; Pettersson, Conrad, Malmö; Olsson,
Stig, Lund; Olausson, Axel, Lidköping;
Hallberg, Helge, Landskrona; Larsson,
Stig, Kiruna; Skånberg, Tore, Härnösand;
Larsson, Allan, Halmstad; Olsson, Gun-
nar, Göteborg; Englund, Rolf, Göteborg;
Zimmerfors, William, Båstad.

*Följande brandchefskurser och repeti-
tionskurser hava anordnats under våren
1946.*

Brandchefskurser kat. III:

Södertälje 18/2—2/3 14 elever; Söder-
tälje 4/3—16/3 9 elever; Kalmar 4/3—
16/3 37 elever; Halmstad 11/3—23/3 16
elever; Örebro 26/3—6/4 25 elever; Ma-
riestad 1/4—13/4 15 elever; Karlstad 1/4
—13/4 18 elever; Västerås 1/4—13/4 13
elever; Borlänge 1/4—13/4 21 elever;
Härnösand 1/4—13/4 14 elever; Öster-
sund 1/4—16/4 13 elever; Umeå 4/4—
18/4 25 elever; Linköping 6/5—18/5 25
elever; Visby 20/5—1/6 31 elever; Bor-
länge 6/5—18/5 14 elever; Gävle 6/5—
18/5 16 elever; Uppsala 15/5—29/5 10
elever; Gällivare 20/5—1/6 33 elever;
Växjö 27/5—7/6 18 elever. Summa 367 st.

Repetitionskurser kat. III.

Malmö 18/2—23/2 28 elever; Jönkö-
ping 4/3—9/3 32 elever; Karlstad 11/3
—16/3 27 elever; Malmö 11/3—16/3 21
elever; Gävle 26/3—6/4 17 elever; Bor-
länge 23/4—27/4 15 elever; Borås 6/5—
11/5 30 elever; Härnösand 17/6—22/6
17 elever. Summa 187 st.

Sammanlagda summan elever utgör
554 st.

Från Statens Brandinspektion

Ang. sänkta priser å prima
brandslang.

Försäljare av prima linnebrandslang i landet tillämpa fr. o. m. den 14 juni d. å. följande sänkta priser å sådan slang:

63 mm (2 1/2")	kr. 6: 70	pr m.
51 mm (2")	5: 60	" "
38 mm (1 1/2")	4: 55	" "
32 mm (1 1/4")	4:—	" "
25 mm (1")	3: 40	" "

Med anledning härav skall vid utställande av släckningsrökningar för utryckningar som ägt rum efter den 30 juni 1946 med i maximitaxan omnämnt nyan-skaffningsvärde för brandslang tills vidare avses högst ovannämnda reducerade priser.

I samband med ovannämnda prissänkning har civilförsvarsstyrelsen retroaktivt fr. o. m. den 20 maj 1946 sänkt priserna å genom styrelsen tillhandahållen 63 och 51 mm:s slang till Kr. 6:70 respektive 4:50 per meter

Enär den 63 mm:s brandslang nu är slut, till vars inköp luftskyddsinspektionen budgetåret 1941/42 erhöi anslag och vilken skulle tillhandahållas till inspektionens självkostnadspris kommer 63 mm:s slang, med undantag av nedan-nämnda restpartier, i fortsättningen att av civilförsvarsstyrelsen försäljas endast i samband med beviljat statsbidrag.

Den kraftiga prisreduceringen å 51 mm:s slang motiveras därav, att civilförsvarsstyrelsen har inläggande relativt stora lager av sådan slang, som inköpts under år 1942 och varå efterfrågan hittills varit relativt ringa. Slang av denna dimension försäljes även om statsbidrag icke utgår. Leverans sker i längder om 20—30 m med monterade normalkopplingar.

Priserna å kopplingar och montering av dylika äro oförändrade.

Ang. övnings slang och korta längder linneslang, vartill statsbidrag icke utgår (restpartier).

Övnings slang, (hamp slang som ej är avsedd att vattenfyllas) försäljes som hittills till ett pris av kronor 1:— per meter vartill kommer kostnaden för ev. kopplingar och montering. Längder om cirka 25 m eller efter önskan.

Korta längder av prima linneslang säljas till följande priser (begränsade partier):

51 mm längder om 5—14,9 m kr. 1:— per meter.

51 mm längder om 15—19,9 m kr. 4:— per meter.

Ur Aftonbladet:

"Polis och brandlarm"

behövs i våldstider. Mord och andra rus-kigheter har börjat bli vardagligt. Radiobilarna är ett utmärkt medel att hålla efter brottslingar. Men knuten är att komma i kontakt med radiobil, d. v. s. polisen. Nu får man slå nollan och begära polisen och i växeln alarmera hjälp ev. bli kopplad vidare, det är för långsamt. Med nuvarande hårda belastning i tel.-trafiken kan det bli ödesdigert väntan. Därför vore det lämpligt med två nya namnanrop, nämligen "Polisalarm" och "Brandlarm". Om en person går till våldshandling i syfte att förhindra telefonanmälan, kan det vara vanskligt att hinna ringa polisen och berätta vad som händer. Man skulle då exempelvis kunna slå 01 (tvåsiffrigt) eller 7 i stället för 0. (Med reservation för telegrafverkets möjligheter.) På 01 skulle det finnas bara två anrop, Polisalarm och Brandlarm. Förutsätter man nu att en person endast kommer ått få av luren och sedan slår 01 — detta kan ju ske även under motstånd — bör telefonisten, om hon inte får svar, kunna göra anmälan till polisen automatiskt och radiobil kommer till platsen för undersökning.

Front mot tjuven.

Ett uppslag att taga vara på?

Red.

Notiser

Stockholms läns brandkårsförbund

Stockholms läns brandkårsförbunds årsmöte äger rum i Dalarö den 21 september och ej såsom förut meddelats den 14 september.

Brandskadorna under juni

uppgick enligt brandförsäkringsbolagen till 2,6 milj. kr. mot 3,5 milj. under samma månad föregående år. Siffran för första halvåret 1946 uppgick till ungefär 25 milj. kr. mot 21 milj. kr. i fjol.

Fingerhandske för brandmän

En ny, grov, amerikansk fingerhandske, förträfflig för såväl strålförare, motorskötare och chaufförer som för brandmannen i gemen, har introducerats av A.-B. Harry Bucht, Kungsgatan 38, Stockholm, generalagent för Hood Rubber Company i den välkända Goodrich-koncernen, som i sitt hemland skapat en mycket stor marknad för dessa handskar. Materialet är neopren och tål alltså vatten, olja, bensin, syror m. m. Den invändiga flanelklädseln gör handsken varm och behaglig att använda. Där den hittills prövats inom vårt brandväsen har den fått idel lovord både för sin slitstyrka och sin prisbillighet.

Namnändring

Försäljningsinspektör Rolf Johansson, Albin Motor, Kristinehamn, har antagit släktnamnet D U V E N F E L D T.

Riksmästerskap i orientering

Härmed har Uppsala Brandkärs Idrottsklubb äran inbjuda till deltagande i Riksmästerskap i orientering lördagen den 31 augusti 1946.

Tävlingen kommer att vara öppen för brandmän från yrkes- och borgarbrandkärer, vilka äro anslutna till Svenska Stadsbrandkärernas Idrottsförbund. Borgarbrandman skall dock ha tillhört kårminst ett år.

Klassindelningen är: Yrkesbrandmän: Seniorer, yngre och äldre oldboys. Borgarbrandmän: Seniorer och äldre oldboys. Banans längd är 10,8 km. för seniorer och yngre oldboys och c:a 8 km. för äldre oldboys.

Lagtävlan: Fem man få anmälas per lag av vilka de tre bästa räknas. Yrkesbrandmän: De tre bästa på långa banan. Två seniorer och en yngre oldboys. Borgarbrandmän: De tre bästa på långa banan.

Anmälningar torde vara oss tillhanda senast den 19 augusti 1946.

Startavgift inklusive resa och karta 4: — kronor.

Tävlingen går på karta 1: 50000.

Förläggning kommer att ordnas å härvarande brandstation, varför sovsäck eller filtar böra medföras av deltagarna.

Med idrottslig hälsning

Uppsala Brandkärs Idrottsklubb.

Mössmärken
Gradbeteckningar
Armbindlar
Tjänsteålderstecken

Aug. Holts Gulddragerifabriks A.-B.
Mäster Samuelsgatan 67 STOCKHOLM
Tel. 20 78 58 och 10 05 33